NN 75/2020 (1.7.2020.), Presuda Upravnog suda u Splitu poslovni broj: 7 UsI-288/19-3 od 30. ožujka 2020.

UPRAVNI SUD U SPLITU

1460

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sutkinji toga suda Mireli Valjan-Harambašić te Matei Feracina, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja H. T. d.d., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe B. M. iz Z., radi rješavanja spora između korisnika i operatera, izvanraspravno, 30. ožujka 2020.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje točke I. i II. izreke odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/18-01/1249, urbroj: 376-05-19-5 od 7. siječnja 2019.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/18-01/1249, urbroj: 376-05-19-5 od 7. siječnja 2019., u točki I. izreke rješenja djelomično je usvojen zahtjev za rješavanjem spora korisnika B. M., ovdje zainteresirane osobe, s operaterom javnih komunikacijskih usluga H. T. d.d. U točki II. izreke naloženo je operatoru javnih komunikacijskih usluga H. T. d.d., da u roku od 15 dana od dana primitka ove odluke korisniku omogući raskid pretplatničkog ugovora za broj … bez naplate naknade, uz obvezu podmirenja dugovanja korisnika nastalih do trenutka podnošenja prvog prigovora operatoru. U točki III. izreke u preostalom dijelu zahtjev za rješavanje spora korisnika B. M. s operatorom javnih komunikacijskih usluga H. T. d.d., odbijen je kao neosnovan.

Tužitelj je kod Upravnog suda u Zagrebu podnio tužbu protiv osporenog rješenja tuženika od 7. siječnja 2019., koji spis je zaprimljen kod Upravnog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem: UsI-435/19. Iz obavijesti Ureda predsjednika ovog suda, broj: 31 Su-581/2019-3 od 15. srpnja 2019. razvidno je da je rješenjem predsjednika Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: 31 Su-384/2019-2 od 8. srpnja 2019. po prijedlogu predsjednice Upravnog suda u Zagrebu navedeni predmet ustupljen ovom sudu u rad.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi kako je 15. listopada 2018. zaprimio zahtjev za rješavanjem spora između korisnika B. M., ovdje zainteresirane osobe, a koji zahtjev je korisnik podnio jer osporava valjanost sklopljenog pretplatničkog ugovora tvrdeći da nije zatražio aktivaciju novog broja, već isključivo prijenos broja. Ne upuštajući se u ocjenu korisnikovog gornjeg navoda, ravnatelj tuženika je pozivanjem na članak 41. stavak 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama (dalje ZEK-a) i čl. 72. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP), donio pobijanu Odluku. Tužitelj ne spori da ugovor sklopljen izvan poslovnih prostora treba sadržavati odredbe usklađene sa ZZP-om, a koje uključuju obavijest o pravu na jednostrani raskid ugovora u roku od 14 dana od dana sklapanja ugovora izvan poslovnih prostorija. Predmetna informacija čini sastavni dio pretplatničkih ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostora, pa je tako sadržana i u ugovoru sklopljenom između korisnika i tužitelja. Nadalje, navodi da Pravilnik o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga, koji se kao lex specialis primjenjuje na ugovorni odnos između korisnika i tužitelja, u čl. 9. a st. 2. Pravilnika detaljno propisuje način kako trgovac (odnosno operator) kod ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostorija mora obavijestiti potrošača o spomenutom pravu na jednostrani raskid ugovora. Smatra da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo utvrdivši da kod ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostorija postoji obveza operatora da korisniku dostavi obavijest o sklopljenom ugovoru koja sadrži predmetnu obavijest o raskidu, budući da je kod ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostorija obveza obavještavanja o pravu na jednostrani raskid predviđena isključivo putem obrasca zahtjeva za zasnivanje ugovora. Da je tužitelj pravilno ispunio predmetnu obvezu obavještavanja da je jasno vidljivo iz dostavljenog ugovora sklopljenog između korisnika i tužitelja, koji sadrži opisanu obavijest o pravu na raskid ugovora, a koja je korisniku, budući da je ugovor potpisao, morala biti poznata. Stoga drži da je neutemeljen navod tuženika da tužitelj nije u postupku dostavio dokaz da je korisnik zaprimio spomenutu dokumentaciju, iako je korisnik istu potpisao. Tuženik je zaključujući da korisnik nije zaprimio ugovornu dokumentaciju, odnosno da korisnik nije bio upoznat sa svim bitnim elementima ugovornog odnosa, pogrešno utvrdio činjenično stanje, budući da je, kako je već opisano, korisnik potpisao

predmetnu dokumentaciju čime je nesumnjivo bio upoznat sa sadržajem ugovora, što uostalom niti sam korisnik ne spori. Zaključno, tužitelj ističe kako je Pravilnikom obveza dostave potvrde o sklopljenom ugovoru propisana, sukladno čl. 9. Pravilnika, samo za ugovore sklopljene na daljinu, dok je kod ugovora sklopljenih izvan poslovnih prostorija obavještavanje potrošača o pravu na raskid predviđeno putem obrasca zahtjeva za zasnivanje ugovora, kako je već opisano. Takvo razlikovanje načina obavještavanja korisnika životno je i logično s obzirom da kod ugovora izvan poslovnih prostorija korisnik već trenutkom sklapanja ugovora zaprima svu potrebnu dokumentaciju koja sadrži propisane informacije. Dodatno, napominje da se ratio propisivanja obveze slanja pisanih obavijesti isključivo u slučaju sklapanja ugovora na daljinu ogleda u činjenici da pri takvom načinu sklapanja ugovora ne postoji neposredna mogućnost uvidu u ugovornu dokumentaciju, te ju je stoga potrebno korisniku naknadno dostaviti. Slijedom svih navoda iznesenih u tužbi, tužitelj predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev tužitelja i donese presudu kojom će poništiti točku I. i II. odluke ravnatelja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-08/18-01/1249, urbroj: 376-05-19-5 od 7. siječnja 2019.

Tuženik u dostavljenom odgovoru na tužbu ističe kako prema datumu primitka označenom na tužbi proizlazi kako je tužba podnesena nepravodobno, obzirom da je tužitelj Odluku zaprimio 8. siječnja 2019.(na dostavnici pogrešno otisnut datum, 8. siječnja 2018.), a upravnu tužbu podnio je 8. veljače 2019., dakle nakon proteka roka od 30 dana od dana primitka osporavanog upravnog akta. Nastavno na navedeno, tuženik predlaže da Sud rješenjem odbaci tužbu kao nepravodobnu, sukladno članku 30. stavku 1. točki 1. Zakona o upravnim sporovima. Ako Sud utvrdi kako je tužba pravodobna, tuženik opreza radi u daljnjem tekstu iznosi očitovanje na navode tužbe.

Tuženik je proveo postupak temeljem članka 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama, koji se odnosi na rješavanje sporova između krajnjih korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga, povodom zahtjeva zainteresirane osobe vezano za prigovor kojim osporava valjanost sklopljenog pretplatničkog ugovora tvrdeći da nije zatražio aktivaciju novog broja, već isključivo prijenos broja. Tuženik u cijelosti osporava navode iz tužbe, što u nastavku odgovora na tužbu dodatno obrazlože, te predlaže Sudu temeljem članka 57. ZUS-a odbiti tužbu kao neosnovanu.

Tuženik ističe kako je člankom 51. ZEK-a propisan djelokrug postupanja tuženika, pa tako u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluge, iznosom kojim je korisnik zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge, prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora, te zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu, krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora tuženika. Tuženik je u svrhu provjere navoda tužitelja i zainteresirane osobe, odnosno utvrđivanja nadležnosti za postupanje po zahtjevu zainteresirane osobe tijekom postupka zatražio cjelokupnu dokumentaciju. Vezano uz navedeno, zainteresirana osoba je uz svoj zahtjev za rješavanje spora u spis dostavila dokumentaciju, pa tako između ostalog, i presliku Zahtjeva za fiksnim usluga H. T. d.d. od 30. svibnja 2018. koja, za razliku od preslike Zahtjeva dostavljene od strane tužitelja, a suprotno tvrdnjama tužitelja, ne sadrži obavijest potrošača za fiksne usluge H. T. d.d., dok je preslika prethodne obavijesti dostavljena u spis od strane tužitelja nečitka te nije moguću utvrditi točan sadržaj iste.

Nadalje, suprotno navodima tužitelja, a uzimajući u obzir kako se ugovor uobičajeno potpisuje na njegovu kraju, a preslika Zahtjeva dostavljena od strane tužitelja, kao privitak, tj. na njegovom samom kraju, sadrži potvrdu prethodne obavijesti, bez potpisa zainteresirane osobe kojim ista potvrđuje kako je upoznata sa postojanjem i sadržajem iste, te nije transparentno je li ista dio samog ugovora, kako tvrdi tužitelj. Uzimajući u obzir prethodno navedeno, u situaciji kada nije moguće utvrditi je li ista inkorporirana u sam sadržaj ugovora, također nije moguće utvrditi je li u konkretnom slučaju njen sadržaj komuniciran zainteresiranoj osobi. Nastavno na navedeno, uzimajući u obzir kako tužitelj nije dostavio valjan dokaz kako je zainteresirana osoba bila upoznata sa svim bitnim elementima ugovornog odnosa te je bila uskraćena donijeti informiranu odluku o eventualnom raskidu ugovora u roku od 14 dana na što je imala pravo temeljem članka 72. ZZP-a, s obzirom na to da je isti sklopljen izvan poslovnih prostorija, to tuženik smatra kako je u konkretnom slučaju pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na ispravan način primijenio odredbe zakona te donio Odluku u okviru nadležnosti propisane ZEK-om. Slijedom navedenog, tuženik je rješavajući u ovoj upravnoj stvari poduzeo sve radnje u okviru svojih ovlasti, a sukladno načelu utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, broj: 47/09 – dalje: ZUP-a). Stoga tuženik naglašava kako je Odluka zakonita i donesena u okviru njegove zakonske nadležnosti te predlaže Sudu temeljem članka 57. ZUS-a, odbiti tužbu u cijelosti kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba u dostavljenom odgovoru na tužbu navodi da dokaz na koji se tužitelj poziva nije ugovor nego zahtjev od 30. svibnja 2018. Ističe da stranicu 6. istoga do sada nikada nije vidio, već je dobio samo stranice 1 – 5 od njihovog predstavnika.

Prije svega, u pogledu tuženikova prigovora nepravovremenosti tužbe, istaknuti je sljedeće:

Prema odredbi članka 24. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, u daljnjem tekstu: ZUS-a) tužba se podnosi sudu u roku 30 dana od dostave osporene pojedinačne odluke.

Kako je tužitelj zaprimio osporeno rješenje tuženika 8. siječnja 2019., što je vidljivo iz sadržaja dostavnice koja prileži tom rješenju (uz napomenu tuženika kako je pogrešno umjesto 8. siječnja 2019. otisnut datum 8. siječnja 2018.), a tužbu je podnio, poštom i preporučeno, 7. veljače 2019. godine, po ocjeni ovog suda, tužba je pravovremeno podnesena u roku